

## CHƯƠNG 52

### Mẫu Tử Tình Thâm

P

hi Hồng Công Chúa cố ý rời xa lòng mẹ, rồi chớp nhoáng rút dao cắt rụng mái tóc mây xanh mượt! Điều ấy vượt khỏi tưởng tượng của Bạch Vân Lão Lão và các thủ hạ, lão phu nhân kinh dị kêu to:

- Hải tử, muôn ngàn lần chớ làm vậy... thế là sao hử con?

Thân hình lão phu nhân chuyển động chớp nhoáng lướt tới đoạt chủ thủ trong tay Phi Hồng Công Chúa, ôm chặt lấy nàng.

Tuy mau lẹ như vậy, nhưng mái tóc Phi Hồng Công Chúa cũng đã bị cắt đứt một nửa, những sợi tóc mềm như tơ bay tản mạn xuống. Bạch Vân Lão Lão ứa nước mắt ôm vai con ấp úng:

- Hải tử ơi, hãy nói cho mẹ biết con đã bị tiểu tử Thuần Vu Thông ức hiếp những gì, mẹ nhất định bắt y về cho con hả giận.

Phi Hồng Công Chúa lắc đầu ảo não:

- Y chẳng ức hiếp gì con cả, thực sự là do tự bản thân con tìm sự đau khổ đó thôi, người ta nào đáng trách...

Bạch Vân Lão Lão thở dài:

- Con quá nhân hậu nhưng mẹ không thể tha cho y, với nhân tài tướng mạo của con có gì không xứng đáng với y mà y còn kén cá chọn canh...

Phi Hồng Công Chúa u oán thở than:

- Sự thực y không hề kén chọn vì y đã sớm ước hôn sự với Thượng Quan cô nương, nếu không y không cự tuyệt con đâu...

Bạch Vân Lão Lão hừ giọng:

- Con ơi, hình như con đã biến thành một người khác...

Phi Hồng Công Chúa lại than:

- Đó là số mệnh, mẹ ơi... người ta không nên chống lại số mệnh...

Không thể sao hơn, Bạch Vân Lão Lão đành hỏi:

- Thế nào hài tử, con định làm gì?

Phi Hồng Công Chúa cười khổ:

- Con muốn xuất gia làm ni cô quy y cửa phật tu hành cho hết kiếp này!

Bạch Vân Lão Lão rướm lệ:

- Hài tử, mẹ chỉ có một mình con, con không vì chẳng lẽ không thể vì mẹ sao, mẹ đã đến tuổi xế chiều, con...

Thanh điệu thê thảm không nói nên lời. Phi Hồng Công Chúa cũng hoen lệ:

- Mẹ ơi, con đã nói với mẹ rồi, đó là số mệnh...

Bạch Vân Lão Lão buồn bã:

- Hài tử, chẳng lẽ con không thể hồi tâm chuyển ý?

Phi Hồng Công Chúa thổn thức quỳ hẳn xuống đất:

- Kính xin mẹ tha tội cho hài tử.

Ngữ điệu cương quyết hiển nhiên chứng tỏ nàng không thay đổi ý định, Bạch Vân Lão Lão bi thương nói tiếp:

- Nếu con đã quyết tâm, mẹ chẳng còn biết nói sao... chỉ biết tự đau khổ vì tuổi đã già...

- Mẹ ơi... mẹ không nên thương tâm...

Bạch Vân Lão Lão ứa nước mắt:

- Mẹ chỉ có một con gái duy nhất bây giờ lại xuất gia làm ni cô, mẹ không đau lòng sao được... đúng là số mệnh, mẹ...

Phi Hồng Công Chúa nhắc chiếc khăn lụa lau nước mắt cho mẹ, nàng bảo:

- Tuy con xuất gia nhưng không vào chùa am, vẫn ở Phi Hồng Động ăn chay lễ phật tụng kinh sám hối vẫn y như trước và sẽ vẫn về thăm lão nhân gia mà.

Bạch Vân Lão Lão cố nén lệ than:

- Được, hãy cứ để Tiểu Bích, Tiểu Thúy hầu hạ con, đừng vì xuất gia mà quên mẹ, tối đa một tháng hãy về thăm mẹ một lần nhé!

Phi Hồng Công Chúa nuốt lệ ngậm cười:

- Nhi nữ xin ghi nhớ.

Hốt nhiên, có tiếng xao động, Tiểu Thúy, Tiểu Bích đã lên tới lầu trên, hai nữ tỳ làm lễ với Bạch Vân Lão Lão:

- Tỳ nữ khấu tạ ân không giết của lão phu nhân!

Bạch Vân Lão Lão xua tay:

- Đứng dậy đi, từ nay...

Hốt nhiên âm thanh ngừng lại không cách nào nói tiếp. Phi Hồng Công Chúa đứng dậy:

- Mẹ, mẹ khỏi cần dặn dò, con với chúng danh nghĩa tuy là chủ tớ nhưng tình như chị em, chúng sẽ hầu hạ con tốt như cũ...

Tiểu Thúy, Tiểu Bích khi vừa bước vào lầu đã nhận rõ tình hình trong lòng buồn bất định nhưng không dám nhiều lời, bấy giờ không thể nhẫn nại song song bước tới trước mặt Phi Hồng Công Chúa run giọng:

- Công chúa ơi, lẽ nào...

Phi Hồng Công Chúa cười đau khổ:

- Có cần ta giải thích không?

Tiểu Thúy kêu:

- Tỳ nữ hiểu tâm ý Công chúa, Công chúa là chim phụng trong loài người há vì một việc nhỏ mà bỏ qua chốn hồng trần, tương lai của Công chúa còn dài...

Tiểu Bích cũng van xin:

- Huống gì lão phu nhân chỉ có một mình Công chúa...

Phi Hồng Công Chúa cắt đứt lời:

- Không cần nói nữa... tuy ta coi các người như chị em, nhưng hiện tại trước mắt lão phu nhân ta cần hỏi các người một câu, hy vọng các người hãy đáp cho minh bạch.

Nhị tỳ đồng thanh:

- Xin Công chúa cứ hỏi, tỳ nữ không dám nói lão nửa câu.

- Có lẽ các người đã biết ta quyết tâm quy y cửa phật, các người...

Không đợi nàng nói dứt, nhị tỳ đồng thanh:

- Công chúa quyết tâm xuất gia, tỳ nữ cũng xin xuất gia theo Công chúa.

Phi Hồng Công Chúa hỏi lại:

- Các người sau này không hối hận chứ?

Nhị tỳ cương quyết:

- Vì Công chúa dù cho nằm gai nếm mật bọn tỳ nữ cũng không dám nhả nhó, tỳ nữ cương quyết suốt đời không rời Công chúa nửa bước!

Phi Hồng Công Chúa hân hoan:

- Hảo ý của các người khiến ta mười phần cảm kích, nhưng thực cũng chẳng cần đến thế, chỉ cần các người cắt tóc tu hành với ta năm ba năm là giỏi lắm rồi!

Nhị tỳ quỳ hẳn xuống kêu lên:

- Tâm ý của bọn tỳ nữ có đất trời chứng giám, Công chúa...

Không đợi hết câu, cả hai rút chủy thủ trong người cắt hết tóc trên đầu. Phi Hồng Công Chúa chậm ngăn cản một chút, hai tỳ nữ đã giống như nàng, hai mái tóc xanh lò xo rơi xuống.

Bạch Vân Lão Lão than dài:

- Không ngờ hai người đều nghĩa liệt như thế, lão thân thực không nên trách tội các người.

Hai tỳ nữ lại quỳ hướng Bạch Vân Lão Lão:

- Lão phu nhân có trách tội cũng là đúng, tỳ nữ thực có lầm lẫn lớn... xin lão phu nhân cho chúng tỳ nữ cắt tóc theo Công chúa để hầu hạ Công chúa suốt đời!

Bạch Vân Lão Lão cảm khái vô hạn:

- Các người còn lòng trung với Công chúa như thế, lẽ nào lão thân không tác thành...

Hai tỳ nữ đồng thanh:

- Đa tạ lão phu nhân...

Phi Hồng Công Chúa đứng dậy thưa:

- Thưa mẹ, nữ nhi xin cáo từ.

Bạch Vân Lão Lão kinh ngạc:

- Con không lên giường nghỉ ngơi còn định đi đâu?

Phi Hồng Công Chúa nói:

- Nữ nhi muốn trở về Phi Hồng Động Phủ.

Bạch Vân Lão Lão chau mày:

- Nửa đêm thế này cần gì phải gấp về, hà hướng con vừa mới thuyền giảm cũng nên nghỉ ngơi vài ngày đã.

Phi Hồng Công Chúa ngưng trọng:

- Hải tử nhớ ra một chuyện cần phải làm gấp, hải tử phải trở về Phi Hồng Động ngay để bố trí nó lại thành một am điện, đồng thời thỉnh tượng Phật chính thức làm ni.

Bạch Vân Lão Lão than:

- Tâm ý con đã quyết, mẹ có ngăn cản chắc chẳng được nào, con cứ tự do!

Phi Hồng Công Chúa cung thân làm lễ:

- Xin mẫu thân bảo trọng, hải tử... xin cáo từ.

Vừa nói nàng vừa bước mau ra khỏi cửa chạy mau xuống thang lầu, Tiểu Thúy, Tiểu Bích, không chậm trễ vội chạy theo sau. Bạch Vân Lão Lão không ngăn cản chỉ đưa hai mắt nhìn theo đờ đẫn. Cuối cùng bóng ba người đã khuất trong màn đêm.

Bạch Vân Lão Lão thở dài thu mục quang lại. Tả, Hữu nhị vệ bần khoản trừ trừ kêu:

- Đêm đã khuya rồi, xin lão phu nhân về nghỉ ngơi.

Hốt nhiên, Bạch Vân Lão Lão đứng dậy đáp mà như không đáp:

- Các người xem ta nên làm sao bây giờ?

Tả, Hữu nhị vệ đưa mắt nhìn nhau ấp úng:

- Điều ấy... điều ấy...

Họ ấp úng một lúc lâu không biết nên nói sao cho phải. Sự thực họ cũng chẳng biết nên làm gì. Phi Hồng Công Chúa đã thí phát quy y, Thuần Vu Thông đã đi xa, sự thực không thể còn làm gì được nữa.

Bạch Vân Lão Lão chau mày:

- Lão thân chỉ có một đứa con gái, chẳng lẽ để nó tùy ý xuất gia sao?

Hữu vệ Vân Ấu vội nói:

- Có lẽ sau vài ngày nữa Công chúa sẽ hồi tâm chuyển ý hoàn tục trở lại.

Bạch Vân Lão Lão lắc đầu:

- Cá tính của nó, lão thân biết rất rõ, đợi nó hồi tâm chuyển ý e rằng không thể có. Nhưng lão thân có chủ ý khác...

Thanh điệu trầm xuống, lão phu nhân tiếp:

- Lão thân cần tức tốc ra khỏi Bạch Vân Cung...

Tả, Hữu nhị vệ và tất cả người Bạch Vân Cung có mặt bất giác giật mình kinh ngạc vì lão phu nhân tự thân xuất Bạch Vân Cung thực sự là một chuyện bất bình thường.

Hữu vệ Vân Ẩu ấp úng:

- Mục đích lão phu nhân rời cung là...

Bạch Vân Lão Lão nghiêm mặt:

- Cố nhiên là truy tìm Thuần Vu Thông... trừ hai người và bốn thị tỳ của ta ra hãy tuyển thêm cho ta mười hai cao thủ, còn tất cả việc trong Bạch Vân Cung hãy giao lại cho Hậu cung Tổng quản coi sóc:

Hữu vệ Vân Ẩu vội nói:

- Lão nô xin tuân lệnh, lão nô xin tức khắc chuẩn bị...

Bước vài bước Vân Ẩu quay đầu lại:

- Thỉnh ý lão phu nhân muốn đi ngựa hay đi kiệu?

- Chuẩn bị cả ngựa và kiệu, có lẽ ta cần phải thay đổi.

Hữu vệ Vân Ẩu cung kính:

- Nửa giờ sau lão nô sẽ chuẩn bị xong, lão phu nhân có dặn dò gì khác nữa?

Bạch Vân Lão Lão cười buồn bã:

- Không tất cả mọi việc đều không quan trọng bằng việc của Công chúa con ta, mau đi chuẩn bị đi!

Hữu vệ Vân Ẩu dạ một tiếng tức thì đi ra. Sau nửa giờ một cỗ kiệu bốn người khiêng, một con tuần mã và hơn mười người đã vọt ra khỏi Bạch Vân Cung biến mất trong màn đêm.

oOo

Hãy nhắc lại Thuần Vu Thông và Thượng Quan Tố. Với tuyệt đỉnh khinh công của hai người từ Bạch Vân Cung phi hành một mạch hơn mười dặm đường mới tạm dừng chân. Thượng Quan Tố thở phào nhẹ nhõm:

- Được rồi! Chúng ta có thể bình an rời khỏi Bạch Vân Cung.

Thuần Vu Thông mỉm cười:

- Tổ muội, việc này may có muội tương trợ... ta nên cảm tạ muội muội mới phải.

Thượng Quan Tổ gật đi:

- Đừng nói thế, thực ra là muội trợ giúp mình đó thôi...

Nhất thời Thuần Vu Thông chưa hiểu ý nàng, lấy làm nghi ngại hỏi:

- Tổ muội nói vậy... là châm chọc ta ư?

Thượng Quan Tổ chính sắc nhìn chàng, mỉm cười:

- Có việc ca ca rất thông minh, có việc ca ca lại ngốc nghếch thế...?

Ánh mắt nàng âm u chuyển động nói tiếp:

- Ca ca cứ nghĩ mà xem, nếu ca ca trở thành vợ chồng với nàng ấy, muội muội... làm sao bây giờ?

Thuần Vu Thông đỏ bừng mặt vội vàng nói lảng:

- Đường xa vạn dặm, vì sao Tổ muội biết ta ở Bạch Vân Cung mà kịp thời đến giải nguy cho ta?

Thượng Quan Tổ đỏ mặt:

- Tiểu muội chỉ về ở nhà có một ngày liền quay đến Côn Luân, còn như vì sao biết ca ca ở Bạch Vân Cung cũng chỉ do may mắn, nhân vì khi đi ngang qua cách Bạch Vân Cung không xa khéo gặp hai đệ tử Bạch Vân Cung và do câu chuyện chúng nhắc tới ca ca với Phi Hồng Công Chúa...

Thuần Vu Thông thở phào:

- Ca ca chẳng đã hẹn với muội muội trong vòng một tháng sẽ gặp lại đó sao, vì sao Tổ muội lại chỉ ở tại nhà có một ngày liền tìm đến núi Côn Luân?

Thượng Quan Tổ giả đập vào vai chàng:

- Ca ca thật không biết hay cố ý giả vờ ngốc nghếch... Một tháng trời dài đằng đẵng muội muội làm sao đợi được, vả chăng...

Đột nhiên nàng im bặt, Thuần Vu Thông nóng ruột:

- Vả chăng sao nữa?

Cuối cùng, Thượng Quan Tổ thở dài:

- Hình như gia gia có thay đổi!

Thuần Vu Thông chấn động vội hỏi:

- Người thay đổi ra sao?

Thượng Quan Tổ u uất:

- Gia gia không chịu cho tiểu muội vào côi giang hồ nữa, và cũng không ưng cho lai vãng với ca ca.

Thuần Vu Thông cực chấn động, thăm dò:

- Người có nói lý do vì sao không?

Thượng Quan Tổ lắc đầu:

- Không, hình như gia gia đã thay đổi nhiều lắm, vừa nghiêm khắc vừa chẳng thông nhân tình, gia gia còn phái người canh giữ tiểu muội không cho tiểu muội bước ra khỏi Tứ Minh Bảo nữa bước...

Thuần Vu Thông chau mày:

- Tổ muội không tìm hiểu xem tại vì sao ư?

Nàng lại lắc đầu:

- Tiểu muội đâu có lòng dạ nào đâu mà tìm hiểu, tiểu muội chỉ nhớ đến ca ca, ở nhà có một ngày mà tiểu muội tưởng như là một năm. Ngày thứ hai, sáng sớm tiểu muội đã điểm huyết tên canh giữ, trốn khỏi Tứ Minh Bảo!

Thuần Vu Thông ngập ngừng:

- Thật đáng khả nghi...

Thượng Quan Tổ gật đầu:

- Tiểu muội cũng thấy khả nghi, tiểu muội không hiểu vì sao gia gia lại thay đổi đột ngột, đến thế?

- Khi Tổ muội về đến nhà có gặp thúc tổ ta và Bình nhi không?

Nàng lắc đầu:

- Không, lúc ấy lòng tiểu muội cực kỳ rối loạn, quên cả hỏi ông cháu họ đã còn ở Tứ Minh Bảo nữa hay không?

Thuần Vu Thông nghiêng rằng:

- Họ đi mất rồi, nhưng thúc tổ ta đã chết ở ngoài Tứ Minh Bảo...

- A! ...?

Thượng Quan Tố rú lên:

- Chẳng lẽ lại là người của Tứ Minh Bảo...?

- Chỉ bằng lời Bình Nhi cho biết khó mà đoán định được sự thực, chuyện này chỉ còn đợi sau này sẽ tìm hiểu... nhưng Tứ Minh Bảo quả thật là có vấn đề rồi đó!

Sau đó, chàng đem chuyện về cái chết của Hàn Tử Anh và các chuyện do Bình Nhi thuật lại kể cho Thượng Quan Tố nghe. Vừa nghe nàng vừa chau mày nghiêng rắng:

- Chuyện của gia gia tiểu muội, tiểu muội biết rất ít, chẳng lẽ...

Thuần Vu Thông gượng cười:

- Hiện tại ta đoán định sợ rằng quá sớm... trước mắt ca ca phải gấp đến Tiêu Diêu Nhai bái kiến ân sư, Tố muội có thể theo ca ca chẳng?

Thượng Quan Tố liếc chàng:

- Ca ca hỏi thừa quá, tiểu muội không theo ca ca thì biết đi đâu?

Rồi đó hai nhân ảnh kề vai nhau phi hành như bóng chớp nhắm hướng Tiêu Diêu Nhai.

- o O o -